

BRUCE SPRINGSTEEN WITH THE SEEGER SESSIONS BAND Villa Manin – Codroipo (Udine), 2006. október 4.

Bruce őszi európai turnéjának harmadik állomására egy tizenhetedik században épült olasz kastély kertjében került sor, Udine közelében.

A koncertre reggel hatkor indult 12 fős csapatunk (Murla, Cabingo, Timi, Lóri, Bossa, Tibi, Nóri, Barby, Bodus, Bori, Kriszti, HZ) három kocsival. Néhány kisebb megálló után délután háromkor értünk a helyszínre. Most kivételesen mindenkinek ott lapult a zsebében a jegy. Bodus olasz haverjától megtudtuk, hogy az első 300 főt nyilvántartásba veszik és először őket fogják beengedni, így nekik jó esélyük lesz arra, hogy bejussanak a színpad előtti elkerített területre (a pitbe). A számokat két kapunál osztották, az elsónél már elfogyott a 150 szám mire odaértünk, de a másik kapunál még sikerült néhány 130-as körüli számot megszerezni. A környéken rengeteg pólót, pulóvert, sálat árultak, amiket még időben sikerült beszerezni. A belső hivatalos boltokban hasonló, ámde hivatalos portékákat jóval borsosabb áron adták.

A harmadik kocsi kicsit később ért oda, ezért Bossa, Tibi, Nóri és Barby már nem kapott számot az első 150-ből és külön kellett várakozniuk, aminek utólag semmi jelentősége nem volt, de ezt akkor még nem lehetett tudni. A szerencsés első 150 közel 3 órán át rendezett sorokban ült a az utca kövén a kastély oldalában.

Közben kaptunk szuvenir öngyújtót (rajta Bruce Springsteen felirat és az aznapi dátum) és amikor el kezdett cseperegni az eső, akkor esernyőt is osztottak. Közben a színpadon próbáltak: volt egy pörgős Open All Night és játszották a This Little Light of Mine című népdalt, amit akkor még nem ismertünk.

Fél hét után nyitották meg a kapukat. Akkor nagy futás kezdődött és végül mindannyian a pit kellős közepén találtuk magunkat kb. 5-6 sornyira a színpadtól. Bodus fürge volt és az első sorban sikerült helyet foglalnia. A másnapi újságokban Barby és Bodus is szerepelt a közönség első sorairól készített fényképeken.

A koncert kezdésének hivatalos időpontja 21.15 volt de Bruce-ék már öt perccel kilenc után megjelentek a színpadon. Az **O Mary Don't You Weep** első ütemeinél Bruce háttal állt a közönségnek, aztán megfordult, de csukott szemmel énekelte az első versszakokat. Azután kinyitotta szemét és mosolyogva konstátálta, hogy ott van a tizenegyezres tömeg. A dal végén egy szokatlanul hosszú hegedűszólót hallottunk, aztán következett a **John Henry** és az **Old Dan Tucker** bendzsó- és harmonikaszóólókkal fűszerezve. Az első saját szerzemény az alaposan áthangszerelt **Johnny 99** volt, ami a dobos dübörgéssel és az instrumentális betétekkel már a tavaszi koncerten is nagyon tetszett. Közben Bruce-nak melege lett, levetette a zakóját. A nadrágján hátul érdekes izzadságfolt jelent meg, amiben néhányan Magyarország alakját vélték felismerni. Hát üzenhetett volna egyszerűbben is a magyar rajongóknak.

Az **Eyes on the Prize** felét Bruce most is átengedte a szép hanggal megáldott Marc Anthony-nak. A csoki zseni egyébként divatot teremtett a bandában: most már vele együtt öten voltak a színpadon kalapban, többek között Patti is. A **Jesse James** után a közönség zümmögő kórusával indult az **Erie Canal**. A tömeg végigénekelt a dalt, aztán még utána is zümmögött volna de Bruce elkezdte a **My Oklahoma Home**-ot, ahol szintén szóhoz jutott a közönség: "elfújta" a refrént.

A háromnegyedes ritmusra átírt **If I Should Fall Behind**-ban Bruce és Patti gyönyörű, érzelmes duettet adott elő, ezzel ékesen cáfolva a válásukról szóló pletykákat. A közönség is vette a lapot, a dal végén Patti-t éltette, amit Bruce is örömmel nyugtázott. Később, a zenekar bemutatásakor is nagyon kedves volt Bruce a nevéhez, hiszen a „bellissima” jelzővel illette. A bemutatás egyébként nem sikerült olyan jól, mint az E-street Band-es koncerteken, mivel Bruce a nevek közül néhányat úgy olvasott fel.

A koncert során Bruce elsősorban olaszul kommunikált a közönséggel, aminek nagy sikere volt a helyiek körében, de én nem sokat értettem belőle. Amikor azonban valami „primo album”-ot emlegetett, akkor nagyot dobbant a szívem, mert sejtettem, hogy a Greetings albumról jön valami. A meglepetés a **Growin' Up** volt, amiben a B-52 bombázók dixielandes kísérettel tették dolgukat. Ez a dal volt az egyetlen premier a koncerten. Bruce biztosan tudta, hogy van ott néhány rajongó, aki nagyon szereti az első lemezét ☺. A **Mrs. McGrath** után a **How Can a Poor Man Stand Such Times and Live?** következett, de az előző koncertektől eltérően nem volt előtt hosszú politikai tartalmú bevezető. A **Jacob's Ladder**-t most is nagy kedvvel adta elő a zenekar, majd következett a **The River** új feldolgozása, amit a tavaszi turnén még nem játszottak. Közben előkerült egy

üveg grappa is, amit Bruce szétöntött kis poharakba a zenészeknek és vidáman elfogyasztották, valószínűleg azért, hogy még rekedtebb legyen a hangjuk.

Az este egyik legjobb produkciója az **Open All Night** volt. A vokalista lányok tutujázása után fergeteges rock'n roll-lal zárult a dal, miközben a nézőtérben tombolt a közönség. A **Pay Me My Money Down** alatt szintén remek hangulatban volt a közönség, végigénekelte a dalt. Ezt a számot most is a ráadás előtti utolsó dalnak szánták, mint a tavaszi koncerteken. A dal vége felé a zenészek levonultak a színpadról, a tubás bácsit a vokalista lányok csiklandozták be a színpad mögé. Amikor már senki sem volt a színpadon a közönség még tovább énekelte a refrént és bejött Bruce. Megállt a színpad közepén, két kezével – mint a karmester – intett, hogy lassítsunk, aztán egy széles mozdulattal lezárta a dalt. Két ujjával elhallgattatta a több mint tízezres tömeget. Katartikus pillanat volt, ilyenekért érdemes Springsteen koncertre járni.

Bruce már nem is ment le a színpadról, hanem folytatódott a ráadás a **My City of Ruins**-szal és következett a másik csúcspont a **You Can Look (But You Better Not Touch)** Seeger Band-es változata. A **When the Saints Go Marching In** lassított az ütemen aztán jött az őszi turné egyik újdonsága, a **This Little Light of Mine** című amerikai népdalnak számító spirituálé, amit az egész zenekar nagy kedvvel énekelt. A koncert egy gyönyörű **American Land**-del ért véget. A dal után a zenekar felsorakozott a színpad elején és fürdött a sikerben. Egy rajongó bedobta a baseball sapkáját Bruce elé, aki lehajolt, megnézte mi

van a sapkán – valószínűleg tetszett neki, mert aztán felvette és a gitárjához fogta.

A koncert után rátaláltunk G.-re, aki a pit-en kívül volt, majd Stone Pony-ék csatlakoztak a csapathoz. Késő éjszaka értünk Grado-ba, ahol a szállásunk volt.

A fáradt, de élményektől felajzott társaság még éjszakai sétára indult az óvárosban a csatornák partján. Cabingo ugyan keveset aludt az előző éjszaka, de azért vállalkozott egy gitárszólós afterparty-ra a tengerparton. Eljátszotta a koncerten is hallott Growin' Up-ot és The River-t. A magyar átiratok közül nekem a Vöröshajú nők és a Sherry drágám tetszett legjobban. A telihold és az ezüsthíd a tengeren szürreális háttérrel adott a dalokhoz. Cabingo fantasztikus formában volt, még a szállodához visszafelé menet is gitározott nekünk az utcákon.

Hajnalban rövid alvás következett, Lóri előzetes fenyegetése ellenére sem horkolt mellettem a franciaágyban. Az első kocsival indultam haza, Tibi vezetett én meg Bossa-val felváltva aludtam. Utólag elmondhatom: ilyen jó társaságban még sose voltam Springsteen koncerten.

HZ